

Sejal Badani

Taina povestitoarei

Traducere din engleză de Camelia Ghioc

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Jeff Miller / Faceout Studio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Irina Botezatu
Roxana Nacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BADANI, SEJAL

Taina povestitoarei / Sejal Badani ; trad. din engleză de Camelia Ghioc. -
București : Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0739-1

I. Ghioc, Camelia (trad.)

821.111

Titlul original: The Storyteller's Secret
Autor: Sejal Badani

Copyright © 2018 by Sejal Badani

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia Ltd.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0739-1

Prolog

Vara anului 2000

Din femeile însărcinate, 20 la sută pierd sarcina. Din acestea, 80 la sută pierd copilul în primele douăsprezece săptămâni de sarcină. Dacă ai peste 30 de ani, șansele să pierzi sarcina sunt de minimum 12 la sută, iar procentul crește cu fiecare an în plus.

Pot să recit aceste statistici și multe altele. Le-am studiat la nesfârșit încă de când am început să încercăm să facem un copil. Adică acum mai bine de cinci ani. De atunci, mi-am petrecut nenumărate ore în bibliotecă și pe internet, sperând să găsesc un nou studiu sau medicament care să mărească șansele de a duce sarcina la termen și a naște un bebeluș sănătos. Dar rezultatele sunt întotdeauna aceleași — la fiecare copil născut, există mulți alții care mor în perioada sarcinii. La fiecare femeie care ține în brațe un copil, există o alta care nu ajunge să aline plânsul unui copil. La fiecare cuplu care reușește să umple o casă cu copii, există un cuplu care nu va cunoaște nicio dată bucuria de a fi părinte.

Privesc fix ecografia pe care o țin strâns în mână. O întorc mai întâi într-o parte, apoi cu susul în jos. Am memorat liniile întortocheate albe și negre care înconjoară singura imagine pe care o am cu copilul meu. Adaug culoare chipului său acolo unde nu există nicio culoare și-mi imaginez că lichidul care-l învăluie e limpede și cald. Sunt convinsă că în timpul navetei mele zilnice cu trenul, scrâșnetul strident al roților pe șine e transformat într-o simfonie ce-mi adoarme lin copilul. Iar frica ce îmbibă fiecare celulă a trupului meu nu reușește nicio dată să treacă de bariera uterului. În schimb, pruncul meu trăiește liniștit într-o lume plină de fericire și bucurie, sigur că va avea un viitor.

— Jaya!

Ușa biroului se deschide doar un pic, cât să bage capul Elizabeth, stagiara care lucrează cu mine.

— Te caută Patrick la telefon.

Aruncă o privire nedumerită către telefonul de pe birou, pe care clipesc două luminițe.

— Am încercat să-i fac legătura, dar n-ai răspuns.

— Scuze, lucram la un articol, îi spun.

Se uită la monitorul meu pe care nu e deschis niciun fișier, dar nu spune nimic. Adevărul e că n-am auzit nici telefonul, nici pe ea bătând la ușă.

— Preiau acum apelul.

Aștept să închidă ușa și ridic receptorul.

— Patrick?

— Bună, iubito!

Îi cunosc vocea la fel de bine ca pe a mea. Suntem împreună din facultate și suntem căsătoriți de opt ani, așa că-i știu toate nuanțele și ce înseamnă fiecare. Salutul scurt îmi spune că e cu ochii în monitorul calculatorului și ține

receptorul la ureche cu umărul. E după-amiază târziu, așa că e probabil la a cincea cafea. Când era student la Drept, a încercat să scape de viciu și a reușit. Însă din primul an în care a ajuns asociat la cea mai mare firmă de avocatură din New York, consumul zilnic a crescut la șase-opt cani.

— Luăm mâncare chinezească în seara asta? spune și îl aud tastând, apoi foind niște hârtii. Sau putem mânca hamburgeri și cartofi prăjiți. Iar! mă tachinează el.

Ar fi a patra oară săptămâna asta. Dar de când am rămas însărcinată, acum paisprezece săptămâni, hamburgerii sunt singura mâncare de care mi-e poftă. La ultima sarcină îmi era poftă de mâncare italiană, iar la cea dinainte mi-a pierit orice urmă de poftă de mâncare din cauza grețurilor constante.

— Patrick!

Degetele mi se încleștează pe poză. Cu cealaltă mână apăs receptorul pe ureche până mă doare.

— Am...

Tac, neștiind cum să formulez ce vreau să-i spun.

Se oprește din scris și trage adânc aer în piept.

— Jaya?

Îi simt durerea din voce și mi se taie respirația. Nu e nevoie să mai spun nimic. Știe.

— Ai sunat la doctor?

— Nu încă, șoptesc.

— Când a început sângerarea?

Vocea i se schimbă. Patrick vorbește acum ca în sala de judecată, în timp ce vocea mea devine tot mai slabă, până aproape că-mi piere de tot. E dansul nostru — învățat de nevoie, nu fiindcă a fost alegerea noastră. Cu fiecare pas, eu sunt tot mai nesigură pe picioare, iar el e tot mai puternic.

N-am crezut vreodată că o să fiu așa, dar, pe de altă parte, am învățat că viața e rareori cum sperăm să fie. Patrick e excepția. Lui totul i-a mers întotdeauna exact așa cum a plănuț. Pledant înăscut, e plin de însuflețire când e în fața judecătorilor blazați și a juraților sceptici. Cu frumusețea lui clasică, vocea profundă și inteligența scilpitoare, a câștigat destule cazuri cât să devină unul dintre cei mai tineri parteneri din istoria firmei sale. La asta se aștepta și asta a plănuț de când a terminat Dreptul.

Pe de altă parte, eu am ales jurnalismul. Cu dragostea mea pentru cuvântul scris și obsesia pentru fapte și cifre, părea cariera perfectă pentru mine. Dezamăgită, mama m-a întrebat de ce n-am ales medicina.

— Acum două ore, recunosc eu.

Aștept răspunsul lui, care-mi va spune cine e în acest moment — avocatul, bărbatul sau tatăl îndurerat?

— Ne vedem la doctor, spune scurt.

E tot avocatul. În felul ăsta, va reuși să se concentreze pe detaliile medicale privind sarcina pierdută și să accepte realitatea, așa cum eu nu am reușit. Îl invidiez pentru tăria lui și mi-aș dori să fiu și eu la fel, dar de câte ori încerc să-mi găsesc forța interioară, îmi scapă printre degete.

— Ne vedem acolo.

Închid înainte ca vreunul dintre noi să mai spună ceva. Refuz să mă despart de poză, așa că o pun bine, în buzunarul pantalonilor.

Mă mângâi pe burtă și aștept un semn care să-mi spună că totul e bine. Că nu e nevoie să alerg la doctor sau să-mi fac griji pentru ce o să-mi spună. Îmi zic că bebelușul meu stă liniștit și confortabil în pânțele mele și așteaptă să se nască. Și aștept, și aștept. Când nu primesc niciun semn, niciun fel de indiciu, împing scaunul

sub birou și închid calculatorul. Apăs pe întrerupător, încăperea se cufundă în întuneric, și ies pe ușă.

* * *

Mă lupt cu efectele anesteziei și mă străduiesc să deschid ochii. Clipesc des și, când privirea mi se limpezește, îl văd pe Patrick discutând încet în colț cu medicul obstetrician.

— O să aibă nevoie de cel puțin o săptămână de repaus la pat, îi spune ea lui Patrick. Nu are voie să ridice greutate și nici să facă activități fizice obositoare.

— Când putem să încercăm din nou? îmi regăsesc eu vocea, învingându-mi slăbiciunea care mă ține la pat, iar ei se întorc spre mine, șocați că m-am trezit. După câte luni?

Se uită unul la altul, ceea ce-mi arată că deja au discutat subiectul.

— Draga mea, așteaptă mai întâi să te refaci!

Patrick vine lângă mine și mă mângâie pe păr.

— Vă rog, spuneți-mi, când? insist, iar cuvintele îmi ies pe gură întretăiate, ca niște cioburi de sticlă.

Am așteptat șase luni între sarcina asta și cea de dinainte. Patrick a vrut să așteptăm mai mult, dar eram nerăbdătoare — de fapt, disperată — să am un copil asupra căruia să-mi revărs dragostea. Pentru fiecare sarcină a fost nevoie de luni de tratamente pentru fertilizare in vitro, incluzând injecții, pastile și urmărirea detaliată a calendarului ovulațiilor mele. Fiecare pierdere de sarcină care a urmat a devenit pentru mine o înfrângere greu de suportat și de înțeleș.

— Uterul a fost perforat în timpul chiuretajului, spune doctorița uitându-se pe fișă, apoi la mine. Se întâmplă rar, dar se întâmplă.

Șocul îmi străbate toată ființa. Mă uit rapid la Patrick, care privește fix într-un punct de pe perete. Mă strânge de mână — singurul semn al durerii lui. Mâna mea zace moale într-a lui.

— Ați reușit să închideți rana?

Durerea mi se adună în gât, aproape sufocându-mă.

— Da.

Îmi vorbește despre viitor, în cuvinte seci, lipsite de emoție, de parcă aș fi un experiment științific.

— A fost o tăietură mică. Ar trebui să se vindece de tot, fără niciun fel de complicații.

— Ce înseamnă asta? întreb.

— Că trebuie să aștepti cel puțin un an, îmi spune ea ca o concluzie, pe care refuz să o accept. O să facem un control, ca să ne asigurăm că totul s-a vindecat cum trebuie, dar, în medie, cam asta e perioada de refacere pe care-o recomandăm.

— Trebuie să mai existe o cale.

Disperarea mă cuprinde ca într-o capcană și-mi strânge trupul până ce nu-l mai simt. După trei pierderi de sarcină și un tsunami de emoții, caut frenetic o fărâmbă de speranță de care să mă agăț, dar n-o găsesc.

— Nu pot să iau vreun medicament ca să se vindece mai repede?

— Jaya!

Patrick își trece mâna prin păr. Oftează adânc și spune:

— Hai să vorbim mai târziu despre asta, bine?

Nu apuc să-i răspund, Patrick deja îi șoptește ceva doctoriței. Ea dă din cap aprobator, apoi iese din încăpere.

Mă uit după ea, răsucind între degete cearșaful de spital. E singurul indiciu al devastării mele.

— Cum te simți? mă întreabă Patrick când rămânem singuri, apoi coboară grilajul patului și se așază lângă mine.

O durere ascuțită îmi sfâșie abdomenul și-mi traversează pelvisul. După fiecare pierdere de sarcină, ni s-au spus o mulțime de motive pentru care corpul meu refuză să ducă o sarcină la termen, dar nimeni nu-mi spune și cum să rezolv problema.

— Era vorba să fie un simplu chiuretaj.

Calculez cât ar dura efectiv să rămân gravidă din momentul începerii unei noi runde de FIV. Împinsă de disperare, iau o decizie.

— Trebuie să mergem la alt doctor. Poate că nu e nevoie să așteptăm un an întreg.

— Draga mea..., zice Patrick și așteaptă să mă uit în ochii lui, apoi continuă: Ce-ar fi să ne concentrăm acum pe vindecarea ta? Pentru restul putem să ne facem griji mai târziu.

— O să mă interesez de alți doctori și o să-l găsesc pe cel mai bun.

Abia îl mai aud, în timp ce prin minte îmi trec tot felul de idei. Dacă fac un plan, îmi distrag atenția de la realitatea celor întâmplate.

— Sigur știe tata pe cineva.

— Nu vreau să mergem la alt doctor, spune el încet.

— De ce?

Tăcerea lui mă face să mă ridic în capul oaselor.

— Fiindcă nu sunt sigur că-mi mai doresc asta.

Jaya

Trei luni mai târziu

2000

Unu

Când aveam cinci ani, am implorat-o pe mama să-mi ia un câine. Nu conta nici rasa, nici cât de mare era. Nu voiam decât să fie al meu, să-l iubesc și să-l strâng în brațe. După trei zile, mama mi-a făcut o surpriză: acasă mă aștepta un cățeluș în lesă. Era perfect. Îl luam cu mine peste tot și dormeam cu el în fiecare noapte. Câteva luni mai târziu, a fugit din curtea din spate și s-a pierdut. Am plâns ore în șir pe pat în camera mea, în timp ce mama mă privea tăcută din prag. Până la urmă am adormit, epuizată de durere. Abia a doua zi dimineață am văzut că mama venise în timpul nopții, mă acoperise cu o pătură și stinsese lumina. Nu mi-a spus niciodată vreun cuvânt despre pierderea mea.

* * *

Mă uit pe geam la apa care lovește malurile. În depărtare urlă o sireună, anunțând trecerea unei nave pe râul Hudson. Strâng haina mai bine în jurul meu. Kilogramele pe care le-am pus pe mine în timpul sarcinii au dispărut,

lăsându-mă să tânjesc după căldura pe care mi-o țineau. Aerul rece ca gheața trece prin haine și tremur.

Îmi scot ochelarii și ridic ochii spre soarele care se ițește de după nori. Deși suntem de-abia în octombrie, temperatura a scăzut substanțial, un avertisment că iarna se apropie cu repeziciune. Nu mă deranjează nici frigul, nici zăpada. Îmi oferă un pretext să-mi înfofolesc corpul în straturi de haine și să mă ascund de lume. Nu am fost mereu așa — nu am preferat întotdeauna singurătatea în detrimentul companiei oamenilor, dar, pe de altă parte, nu mi-am imaginat niciodată că viața mea va fi așa cum e acum.

Îmi bag mâinile sub coapse și mă sprijin de spătarul băncii. Stau și ascult claxoanele mașinilor și urletele sirenelor de vapor, bucuroasă că acoperă ecourile tristeții care-mi umplu mintea.

— Iartă-mă că am întârziat.

Nu mă întorc.

— E-n regulă, spun, deși știm amândoi că mint.

Nimic nu e în regulă și mă întreb cum ar mai putea fi vreodată ceva în regulă.

— Cum a fost la muncă? Îl întreb.

— În regulă.

Asta am ajuns? Doi oameni care repetă mecanic aceleași cuvinte? Patrick se așază lângă mine pe bancă. Vântul îi ciufulește părul castaniu de pe frunte. Și-a pus la gât un fular pe care i l-am cumpărat acum doi ani. Era cât se poate de firesc să-i cumpăr lucruri. Știu marca lui favorită de pantofi, modelul de cravată pe care-l preferă și ce croială de costume îi place. Cât am fost împreună, înainte și după căsătorie, am ajuns să ne cunoaștem cum nu ne cunoaște nimeni altcineva. Dar oricât timp am

petrecut amândoi, tot n-am învățat cum să facem față unei asemenea dureri.

— Bine, spun și-mi întorc din nou privirea spre apă, întrebându-mă dacă nu cumva răspunsurile pe care le caut se află în adâncurile ei. Asta-i bine.

Își pune mâna peste a mea și degetele noastre se împletesc de la sine. Mă uit în ochii lui cu prudență. Au trecut trei luni de la chiuretaj. De-atunci, de-abia ne-am vorbit.

— Mai ții minte prima zi din anul întâi de facultate?

Nu așteaptă să-i răspund.

— Ai intrat în sala de curs cu părul strâns într-un coc în vârful capului, din care ieșea un creion. Purta blugi rupți și un tricou pe care scria „Dacă nu-ți iese din prima, poate ar trebui să te lași de parașutism“.

— Tare-mi mai era dragă jerpelitura aia.

L-am aruncat când ne-am mutat împreună, imediat după absolvire. De la o gaură de pe mânecă, se destrămasese până sus, la umăr.

— Dar ție nu-ți plăcea deloc parașutismul, am adăugat.

— A fost greșeala mea că te-am lăsat să alegi ce să facem la a doua întâlnire.

Degetele lui le strâng pe ale mele. Nu mă pot abține și-l strâng și eu de mână, bucuroasă să-i simt căldura atingerii.

— Dacă aș fi știut..., spune el.

— Ai fi refuzat?

Îl privesc în ochi, surprinsă, și aștept să-mi răspundă. Știam că avea emoții în ziua aceea, dar cu toate astea s-a echipat și a urcat în avion fără nicio obiecție.

— Ai fi acceptat să mai ieși cu mine dac-aș fi refuzat? mă întrebă.

— Îmi plăcea la nebunie parașutismul, recunosc eu.

Pentru fata rigidă care eram, era o evadare bine-venită din existența cotidiană. A devenit drogul meu, euforia mea obținută în mod natural.

— Ar fi fost destul de greu, dacă ai fi refuzat.

— Atunci mă bucur că n-am făcut-o, răspunde el.

Dau din cap, înțelegând ce spune fără vorbe... că nu regretă anii pe care i-am petrecut împreună.

— N-ai mai sărit de mult timp, îmi amintește el.

Nu, n-am mai sărit. De când am încercat să devenim părinți. După prima sarcină pierdută, m-a rugat, apoi m-a implorat să vorbesc cu el, dar i-am spus că nu era nimic de zis. M-am concentrat asupra următoarei încercări — fiind sigură că o sarcină avea să vindece orice rană provocată de prima pierdere. Dar fiecare eșec care a urmat n-a făcut decât să ne îndepărteze tot mai mult unul de altul.

— Ar trebui să te apuci din nou, spune el cu blândețe. Ți doreai să faci parașutism.

— Uneori, nu e suficient să-ți dorești ceva, nu?

Știm amândoi că nu vorbesc despre parașutism. Deschide palma și, cu toate că tânjesc să-l țin strâns, îi dau drumul.

— Ți-ai găsit apartament?

Separarea noastră a avut loc în etape. După chiuretaj, a început să doarmă în camera de oaspeți. În weekenduri, a început să meargă în excursii cu prietenii sau să-și viziteze familia, în Florida. M-am întrebat cu voce tare dacă urma să ne despărțim. Când mi-a răspuns că-și caută apartament, s-a mai rupt o parte din ființa mea deja sfâșiată, dar nu am spus nimic.

— Da, spune el așa de încet, că de-abia îl aud. La două străzi depărtare de tine. O cameră. O subînchiriez, stau doar șase luni, până-mi găsesc ceva permanent.

O parte din mine vrea să creadă că rămâne în zonă pentru mine, dar partea logică a creierului meu îmi spune că face asta pentru că e comod. De la actualul nostru apartament, poate ajunge pe jos și la muncă, și la toate localurile noastre preferate. Mă întreb dacă o să-l văd în restaurantul din cartier sau citind ziarul duminică dimineața în cafeneaua unde covrigii se servesc fierbinți, de-abia scoși din cuptor, și proprietarul știe exact cum ne plac. Lui Patrick îi place să fie ușor rumeniți, cu multă pastă de brânză, pe când mie...

— Jaya?

După tonul lui îmi dau seama că mi-a tot repetat numele.

— Scuze.

Îmi frec tâmpla, sperând că gestul mă va readuce la realitate.

— M-am pierdut o clipă în gânduri.

Îmi feresc privirea, refuzând să-l las să vadă ce-i ascund — că perioadele în care sunt total ruptă de realitate sunt tot mai dese.

— Ce spuneai?

— Le-ai zis părinților tăi? mă întreabă el, după care ezită, apoi adaugă: despre noi.

— Da.

Îmi masez gâtul încordat, apoi mă întorc spre el.

— I-am sunat săptămâna trecută.

Un vapor trece încet prin fața noastră, iar eu reiau în minte conversația purtată cu ai mei.

— Tata m-a întrebat cum mă simt, iar mama n-a spus nimic.

— Jaya..., dă Patrick să spună ceva, dar îl întrerup cu o fluturare din mână.